

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Tomáše Kocourka v právní věci žalobce: **M. B.**, zast. JUDr. Jiřím Rouskem, advokátem, se sídlem Dubská 390/4, Teplice, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2022, č. j. KUUK/057736/2022/DS/FD, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 2. 11. 2022, č. j. 60 A 17/2022-28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Děčín ze dne 7. 10. 2021, č. j. MDC/104762/2021, sp. zn. MDC/Rp-2058/54724/2021, byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Toho se žalobce dopustil tím, že dne 18. 5. 2021 v 15:55 v Markvarticích na silnici I/13 u domu č. p. 406 jako řidič motorového vozidla za jízdy držel v ruce telefonní přístroj nebo jiné hovorové či záznamové zařízení. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení o přestupku ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[3] Nadepsaným rozsudkem pak Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného.

[4] Proti tomuto rozsudku nyní žalobce (stěžovatel) brojí kasační stížností. Rozhodnutí o vině stěžovatele je založeno na jediném důkazu, a to výpovědi svědka - policisty L. H., která však nemůže obstát, neboť je zcela nevěrohodná. Tuto svědeckou výpověď krajský soud vyhodnotil nesprávně, neboť svědek si vzájemně protiřečil, nebyl schopen popsat detaily předmětu, který měl žalobce při řízení držet, a ohradil se proti osobě stěžovatele. Výpověď svědka, že telefon byl černé barvy, je v rozporu s fotodokumentací, z níž

vyplývá, že žalobcem držený předmět byl stříbrné barvy. Veškeré informace, které svědek sdělil, vyplývají z předchozího studia spisu, neboť svědek byl před příchodem zástupce stěžovatele k nařízenému ústnímu jednání v kanceláři úřední osoby. Stěžovatel proto setrvává na svém tvrzení, že předmět, který držel, byla elektronická cigareta nebo jiný podobný předmět, jehož držení není přestupkem.

[5] Stěžovatel připomenul judikaturu NSS, podle níž při prokazování přestupku spočívajícího v držení mobilního telefonu za jízdy musí být kladen důraz na věrohodnost výpovědi zasahujícího policisty, která je často jediným důkazem o vině (rozsudky č. j. 7 As 102/2010-86 a 6 As 230/2019-19). Je notorietou, že telefonování probíhá s přístrojem přiloženým k uchu, zatímco stěžovatel na fotografii drží „bílou věc“ v úrovni úst, což prakticky vylučuje, že by prováděl telefonický hovor.

[6] V případě pořízených fotografií se nejedná o automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy a nebylo prokázáno, že by fotoaparát použitý policistou byl kalibrován a schválen pro dokumentování dopravních přestupků, že by policista jej používající byl náležitě proškolen, tuto argumentaci stěžovatel uplatnil v řízení před správními orgány, které jsou ostatně povinny posoudit přípustnost použitých důkazů samy, avšak touto otázkou se vůbec nezabývaly. Pořízené fotografie proto vůbec nelze použít jako důkazy.

[7] Stěžovatel dále navrhl provedení dalších důkazů, např. výslech druhého policisty z příslušné hlídky, výslech stěžovatele, vyšetřovací pokus a důkaz znaleckým posudkem, zda policista mohl mobil v rukou řidiče vidět. Tyto důkazní návrhy správní orgány opomenuly.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že setrvává na svém názoru vyjádřeném v napadeném rozhodnutí a ztotožňuje se s posouzením věci krajským soudem. Skutkový stav věci byl zjištěn spolehlivě a o vině stěžovatele nejsou pochybnosti.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[10] Následně se soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s. a čl. II zákona č. 77/2021 Sb.). Vymezením neurčitěho právního pojmu „*podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ se již NSS zabýval při výkladu § 104a s. ř. s. ve znění účinném od 13. 10. 2015 do 31. 3. 2021 (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS). Novelou soudního řádu správního provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. (s účinností od 1. 4. 2021) byl rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu NSS posuzuje přijatelnost kasační stížnosti. Nově se nejedná jen o věci azylu, resp. o *věci mezinárodní ochrany*, nýbrž o *všechny věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce*, což je i nyní projednávaná věc. Tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti (srov. usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-27). Ustanovení § 104a tak lze aplikovat i na nyní projednávanou věc.

pokračování

[11] Při rozhodování o nepřijatelnosti kasační stížnosti proto NSS i nadále vychází z judikatorně ustálených kritérií (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 52), jež pramení ze závěrů usnesení č. j. 1 Azs 13/2006–39. Kasační stížnost tudíž NSS přijme k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to *i)* z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo *ii)* v případě zásadního právního pochybení krajského soudu (srov. též Kühn, Z. In: KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, k § 104a, především body 6 a 11).

[12] V projednávané věci soud podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal.

[13] Nejvyšší správní soud napřed poznamenává, že stěžovatel argumentaci týkající se údajné nepoužitelnosti fotografií jako důkazu o vině z důvodu nezákonnosti jejich pořízení neuplatnil v řízení před krajským soudem, ačkoli mu v tom nic nebránilo. Takový důvod kasační stížnosti je dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustný, a Nejvyšší správní soud se jím proto nemohl zabývat.

[14] Dále námitky stěžovatele směřují proti názoru krajského soudu, že správní soudy zjistily skutkový stav dostatečně pro závěr, že stěžovatel se dopustil přestupku spočívajícího v držení telefonického přístroje nebo jiného hovorového či záznamového zařízení při řízení motorového vozidla. Judikatura NSS se otázkou prokazování tohoto přestupku zabývala opakovaně. Držení hovorového zařízení řidičem při jízdě ve vozidle obvykle patří mezi obtížně zachytitelné přestupky (taková jednání, která lze z velké vzdálenosti pozorovat jen stěží a která se navíc odehrávají uvnitř jedoucího vozidla obviněného), byť pozorovatelné pouhým okem (např. rozsudky NSS ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, a ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70). U těchto obtížně zachytitelných přestupků je proto třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů (rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010-86), a tedy věrohodnost svědecké výpovědi policistů, kterou mohou mj. snižovat důkazy svědčící o jejich zaujatosti vůči osobě obviněného nebo o narušení jejich nestrannosti způsobené např. způsobem jejich hodnocení a odměňování (rozsudek NSS 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63). Nedostatek nestrannosti strážníků může nasvědčovat také zbytečná a neobvykle důkladná prohlídka vozidla, která následovala poté, co obviněný řidič odmítl podepsat souhlas s blokovou pokutou za přestupek (srov. výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 83/2010-63). U obtížně pozorovatelných přestupků je pak nutné rovněž zhodnotit, zda měli strážníci vůbec možnost spatřit spáchání takového přestupku.

[15] V projednávané věci ze správního spisu nevyplývají žádné indicie o tom, že by policisté měli vůči stěžovateli postupovat šikanózně, přehnaně horlivě či předpojatě. Nevěrohodnost výpovědi policisty, a tedy zjištěného skutkového stavu, dovozuje stěžovatel z údajných rozporů v jeho výpovědi a rovněž z rozporu s pořízenou fotodokumentací. Jeho podjatost z jiného důvodu netvrdí. Nejvyšší správní soud však ve shodě s krajským soudem nevěrohodnost svědka plynoucí z jeho výpovědi neshledal. Svědek popsal logicky průběh událostí, včetně pozorování projíždějícího vozidla stěžovatele, který za jízdy držel telefon a zřejmě telefonoval, a následné kontroly stěžovatele. Zároveň nezamlčoval, že některé dílčí detaily, které ovšem na posouzení viny

stěžovatele nemají žádný vliv, si již s ohledem na časový odstup nepamatuje. Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že je notorietou, že nelze provádět telefonický hovor jinak než s přístrojem přiloženým k uchu. Naopak je běžný hovor s využitím funkce hlasitý odposlech, kdy typicky osoba drží telefon před ústy a hovoří do něj, což je právě poloha popsána svědkem a zachycená též na fotodokumentaci. Není ani pravdou tvrzení stěžovatele, že na fotodokumentaci je zachycena bílá či stříbrná „věc“, kterou drží stěžovatel, naopak na pořízené fotografii je zřetelně vidět černý telefonní přístroj, který stěžovatel drží před ústy. Rovněž tvrzení, že poznatky svědka pramení z jeho předchozího studia spisu v kanceláři úřední osoby, jsou nepodloženou spekulací, když z protokolu vyplývá, že svědek v daném dni svědčil již v druhém případě u správního orgánu, proto je logické, že jej zástupce stěžovatele viděl v době před započítáním ústního jednání vycházet z kanceláře úřední osoby oprávněné k provádění úkonů v daném řízení. Není ani pravdou, že by se svědek vymezil negativně vůči osobě stěžovatele, z obsahu protokolu lze toliko zjistit, že reagoval podrážděně na způsob kladení otázek zmocněncem stěžovatele.

[16] Byly-li shledány nedůvodnými námitky, kterými stěžovatel zpochybňoval věrohodnost výpovědi svědka, ob stojí názor krajského soudu o dostatečném zjištění skutkového stavu tím spíše, že skutečnost, že stěžovatel za jízdy držel telefon, vyplývá i z dalšího provedeného důkazu – fotografie pořízené zasahujícím policistou.

[17] Stěžovatel konečně namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, neboť žalovaný opomenul návrhy na provedení dokazování učiněné stěžovatelem. Podle rozsudku NSS ze dne 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS, přiměřeně vztaheného na správní řízení, není povinností správního orgánu provést veškeré důkazy navržené účastníkem, je však povinen odůvodnit, proč těmto návrhům nevyhověl. Této povinnosti žalovaný dostal na str. 7 napadeného rozhodnutí, kde dostatečně vysvětlil, proč nebyly provedeny stěžovatelem navržené důkazy znaleckým posudkem, výsledkem druhého zasahujícího policisty, místním šetřením a vyšetřovacím pokusem, když z provedených důkazů svědeckou výpovědí prap. H. a pořízenou fotodokumentací byl zjištěn skutkový stav dostatečně pro rozhodnutí o vině stěžovatele. Tomuto závěru, který byl rovněž aprobován krajským soudem v bodě 16 napadeného rozsudku, nelze nic vytknout.

[18] Lze tedy uzavřít, že krajský soud věc rozhodl v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která není rozporná a není ji třeba překonat s ohledem její nesprávnost. Nejvyšší správní soud nezjistil ani žádné hrubé pochybení krajského soudu, které by mělo dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Nelze tedy shledat, že by kasační stížnost podstatně přesahovala vlastní zájmy stěžovatele, a Nejvyšší správní soud ji proto odmítl pro nepřijatelnost dle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[19] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému pak nevznikly v řízení o kasační stížnosti náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

pokračování

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2023

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu